

בש"פ 8657/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8657/15

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ב' צ' גרינברגר) במ"ת 63188-11-15 מיום 3.12.2015

תאריך הישיבה: י"א בטבת התשע"ו (23.12.15)

בשם העורר עו"ד אוסאמה חלבי

בשם המשיבה: עו"ד לינור בן אוליאל

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ב' צ' גרינברגר) מיום 3.12.2015 להורות על מעצר העורר עד לתום ההליכים מבלי להידרש לתסקיר מעצר.

1. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות מין שונות לרבות גרם מעשה סדום בקטין. כעולה מכתב האישום, החל ממועד הסמוך לאוקטובר 2014 ועד לנובמבר 2015 ביצע העורר מעשים מיניים שונים בקטין, בן פחות מ-16 בעת תחילת המעשים, שאותו הכיר עובר למעשים האמורים. עוד עולה כי עבירות אלו, שבוצעו בביתו של העורר ובשטחים ציבוריים בירושלים, התרחשו על רקע של סחיטת הקטין בידי העורר לאחר שהעורר איים על הקטין כי יפרסם סרטון המתעד מעשים מיניים שביצע בו.
2. עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו. ביום 3.12.2015 קבע בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ב' צ' גרינברגר) כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר סטוטורית נגד העורר ולפיכך הורה על מעצרו עד לתום ההליכים. צוין כי בהתחשב בחומרת המעשים המיוחסים לעורר; בכך שמדובר בפגיעה מינית בקטין; ומשום שישנם סממנים בחומר החקירה המעידים כי נשקפת סכנה מצד העורר לאחרים - אף מעבר לקטין נפגע העבירות המיוחסות לעורר - אין מקום לערוך תסקיר מעצר.
3. על החלטה זו הגיש העורר את הערר שלפניי המכוון להחלטה שלא להפנותו לבחינת חלופת מעצר באמצעות תסקיר מעצר. לטענת העורר, היה מקום במקרה זה להורות על עריכת תסקיר מעצר שיעריך את מסוכנותו ויבחן אם קיימת חלופה שבכוחה לאיין את מסוכנותו. עוד טוען העורר כי טעה בית המשפט בכך שייחס לו מסוכנות כלפי קטינים נוספים.
4. בדיון שהתקיים לפניי סמכה המשיבה ידיה על החלטת בית המשפט קמא. לשיטת המשיבה, בשל אופי המעשים המיוחסים לעורר אין בנמצא חלופה אשר תוכל לאיין את מסוכנותו. המשיבה הדגישה כי המעשה הראשון המיוחס לעורר בוצע בביתו; וכי האיומים על הקטין נעשו באמצעות טלפון נייד. משכך, סבורה המשיבה, אין מקום לשחרר את העורר לחלופת מעצר או למעצר בפקוח אלקטרוני. עוד טוענת המשיבה כי מחומר החקירה עולה כי בחזקת העורר נמצאו תמונות של קטינים נוספים שלהימצאותן לא נתן כל הסבר, ומכאן כי קמה מסוכנות גם ביחס לקטינים נוספים.
5. לאחר שעיינתי בערר ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון לפניי באתי למסקנה כי דין הערר להידחות. כידוע, בדונו בשאלת מעצר עד תום ההליכים נדרש בית המשפט לבחון אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה וקביעת תנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). הכלי הרגיל המשמש תדיר לבחינת שאלת השחרור לחלופת מעצר הוא תסקיר מעצר. ברם, על בית המשפט לא חלה חובה סטוטורית לבחון את אפשרות השחרור לחלופה באמצעות כלי זה. במקרים שבהם מתרשם בית המשפט כי חלופת מעצר לא תסכון, אין הוא מצווה להורות על קבלת תסקיר מעצר (ראו למשל בש"פ 8548/15 רובינסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (16.12.2015); בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-9 (15.1.2015)).
6. לדעתי במקרה זה לא הונחה עילה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא להידרש לעריכת תסקיר מעצר לשם בחינתה של חלופת מעצר. מסוכנותו של העורר בענייננו נלמדת מחומרת המעשים המיוחסים לו בכתב האישום; ממשך התקופה שבה בוצעו אלה; ומריבוי המעשים המיוחסים לו. לכך יש להוסיף כי על פי הנתען בכתב האישום, חלק מהמעשים המיוחסים לעורר בוצעו לכאורה בביתו שאליו הוא פיתה את הקטין המתלונן להגיע, פעם

בתואנה שקנה לעצמו בגדים שחלקם קטנים ממידותיו הוא רוצה להעניקם למתלונן; פעם כשהוא מאיים על הקטין כי הוא מחזיק בסרטון והוא עלול לפרסומו וכי "יש לו אנשים" שיכולים לחטוף את הקטין ולהביאו אליו. בנסיבות אלו לא מצאתי עילה להתערב במסקנת בית המשפט המחוזי לפיה אין בכוחה של חלופת מעצר כדי לאיין את מסוכנותו של העורר (ראו והשוו בש"פ 5408/15 שיינברג נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.8.2015); בש"פ 6056/14 נחמן נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (23.9.2014)).

הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, י"א בטבת התשע"ו (23.12.2015).

ש ו פ ט
